



Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

3.Bf.184/2025/11. szám

1

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. december 10. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2025. február 28. napján kelt 27.B.508/2022/132. számú ítéletét megváltoztatja.

Terhelt1 vádlott által a 2022. október 19. napjától töltött letartóztatás utolsó napja 2024. október 29. napja, ezt követően a vádlott jogerős szabadságvesztést 2024. október 30. napjától tölt.

A T-459/2020. számú bűnjellista 35. szám alatt felvett hajkefe és a 71. alatt felvett zokni lefoglalását megszünteti, és megsemmisítését rendeli el. A T-459/2020. számú bűnjeljegyzék 46.-69. és 72.-78. sorszám alatti bűnjelek felsorolását kiegészíti laptopdarab, cipőkanál, papíruha, póló, melegítőalsó, lábszák, sportcipő megnevezések feltüntetésével. Az eljárás során lefoglalt készpénzt P-6/2020. számú bűnjeljegyzéken tartja nyilván a bűnjelkezelő.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott lakóhelye településszintű: Budapest X. kerülete.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

A másodfokú eljárásban védői díj címén felmerült 32.004 (harminckétezer-négy) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2025. február 28. napján kihirdetett 27.B.508/2022/132. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésbe ütköző

és a (2) bekezdés d) és k) pontja szerint minősülő emberölés büntetében, ezért 20 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi időpontját a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta meg. A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. A vádlottat az ellene a Btk. 375.§ (5) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő, információs rendszer használatával folytatódóan elkövetett csalás büntetékének kísérlete miatt emelt vád alól felmentette. Továbbá rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az ítélettel szemben az ügyész a vádlott terhére, az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlansága miatt, a vádlott bűnösségének az információs rendszer felhasználásával elkövetett csalás büntetében történő megállapítása és vele szemben súlyosabb büntetés kiszabása érdekében, a vádlott és a védője az elsőfokú ítélet ellen felmentés érdekében „teljes körű” fellebbezést jelentett be.

[3] A vádlott fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú ítélethez fűzött észrevételeket, valamint az eljárás során előterjesztett védekezését ismételte meg. Elsőként azzal érvelt, hogy a dohánybolt homlokzatára szerelt kamera egyértelműen rögzíti, hogy kilépve az ajtón nem a bankautomata, hanem a sértett lakása irányába indult, a felvételen látható indulatos csapkodásával kapcsolatban pedig azt hozta fel, hogy annak az is lehet a magyarázata, hogy nem szolgálták ki az üzletben. tanú1 vallomását ellentétben állónak látta a tanú telefonon tett bejelentésével (hogyan rugdosta a sértettet, és mit mondott az elkövető), véleménye szerint az ellentmondások a tanú egészségi/pszichés problémáival is összefüggésben állhatnak. Nyomozás során először tett vallomását azzal indokolta, hogy akkor még nem fogta fel, hogy mi történt, rémült volt, és egy kitalált „fedősztorival” akart menekülni a kényes helyzet elől. Továbbra is tartotta magát ahhoz, hogy az alkohol és a szervezetében talált Rivotril összhatása miatt csak foszlányokban emlékszik a történetekre.

[4] Az ügy perdöntő kérdésének tartotta, hogy a szakértők nem tudták egyértelműen meghatározni az elkövetés eszközét, és vérfedettségi miatt nem lehetett az elkövető DNS-ét azonosítani. Sérelmezte, hogy a bíróság a szakértői megállapításokkal szemben határozta meg az elkövetés eszközeként a laptopot és a fadorongot. Ismét kiemelte, hogy a 33. számú fényképfelvételen rögzített sérülést okozó tárgyat – ami a szakértők véleménye szerint nem a laptop és nem is a fadorong – nem találták meg a helyszínen, emellett ujjnyomot, DNS-t sem rögzítettek, és a gondnok sem tett rá terhelő vallomást. Végül pedig amellett érvelt, hogy tanú6 lehet az elkövető, aki bosszút akart állni rajta azért, mert volt barátnője meggyőződése szerint ő titkos szexuális kapcsolatot folytatott a tanú kiskorú lányával. Szerinte tanú6 átöltözött a lakásban, amit úgy valósíthatott meg, hogy kijátszotta a kamerákat. Véleménye szerint volt barátnője bűnösségét tanúsítja az is, hogy sokszor elszólta magát a vallomása során, és a nyomozás során tett bejelentésében is elismerte az elkövetést. Hangsúlyozta azt is, hogy neki (a vádlottnak) nem volt semmi oka arra, hogy bántsa „a kisöreget”.

[5] A védő – fellebbezése írásbeli indokolásában – a vádlott javára előterjesztett fellebbezést változatlan formában fenntartotta. Álláspontja szerint sem a nyomozó hatóság, sem az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék nem tudott feltárni olyan bizonyítékot, amely közvetlenül és kétséget kizáróan bizonyította volna azt, hogy a vádlott követte el a bűncselekményt, mivel senki sem látta közvetlenül, saját szemével azt, hogy a vádlott bántalmazta volna a sértettet, az elkövetési tárgyaknak minősített tárgyakon nem volt fellelhető a vádlott DNS-e sem. Hivatkozott a Be. 7. § (4) bekezdésében foglalt elvre és arra, hogy „közvetett bizonyítékok” alapján kizárólag akkor állapítható meg bűnösség, ha ezek együtt olyan erős, összefüggő bizonyítéki láncot alkotnak, amely minden ésszerű kételyt

kizár, ha pedig létezik más reális magyarázat, akkor nem zárható ki az ésszerű kétely, és nem lehet elítélni a vádlottat.

[6] Ezt követően számba vette és elemezte azokat a bizonyítékokat, amelyekre a törvényszék a tényállást alapította. tanú1 vallomását úgy összegezte, hogy a tanú kizárólag azt látta, hogy valaki rugdossa a sértett lábát, de nem ismerte fel a szobában a sértettet bántalmazó személyben a vádlottat, ugyanakkor a tanú vallomásából kitűnt, hogy amikor felért az emeletre, akkor mind a lakás ajtaja, mind a folyósó egyik ajtaja nyitva volt. Ez utóbbi körülménynek azért tulajdonított jelentőséget, mert így nem lehet kizárni, hogy más bejött, bántalmazta a sértettet és utána távozott a helyszínről. Ennek a személynek a távozását tanú3nak sem kellett látnia, mivel a tanú – elmondása szerint – az ajtónak háttal ült, vallomása pedig csak azt erősíti, amit maga a vádlott sohasem vitatott, hogy a vádlott ruházata véres volt, és a folyosón hangosan segítséget kért, ami azonban önmagában nem bizonyítja a bűncselekmény elkövetését. tanú2 vallomásából azt emelte ki, hogy a tanú látott tíz óra és fél tizenegy körül egy férfit egy vastagabb nejlón bevásárló szatyorral a kezében, amint kopogtat az ajtón, és bár ebben a férfiban a vádlottat ismerte fel, de a védő meglátása szerint e felismerés erősen kétséges. Az ezzel kapcsolatos elsőbírői okfejtés a védői álláspont szerint találgatásokon alapul és okiratellenes is, mivel, ha a vádlott lett volna a szatyros ember, akkor látszódnia kellett volna a kamera felvételein. A tanú által hallott húsklopfoláshoz hasonló hangokkal kapcsolatban pedig arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezek, az ebédfőzés idején szokásos hangok akár másik lakásból is jöhettek.

[7] Kifejtette, hogy szakértő2 elmeorvos-szakértő többnyire feltételezéseken alapuló szakvéleménye sem bizonyítja azt, hogy a bűncselekményt védence követte el, szakértő4 genetikai szakértő pedig azt erősítette meg, hogy a vádiratban elkövetési tárgyként meghatározott laptopon és a fadarabon nem volt kimutatható a védence DNS-e. Felhívta arra is a figyelmet, hogy a szakértőnek az a kijelentése, hogy az áldozati vérfedettség elnyomhatja más személy DNS-ét, nem jelenti azt, hogy a laptopot és/vagy a fadarabot a védence is megfogta, hovatovább ezekkel a tárgyakkal ő bántalmazta volna a sértettet. szakértő5 nyomszakértő véleményéből azt a következtetést vont le, hogy szóba került még más elkövetési tárgy is, ami viszont nem volt a helyszínen. Mivel létezik egy olyan fejsérülés, mely jól láthatóan valamilyen tárgynak a lenyomata, és ezt a tárgyat nem lehetett beazonosítani, nem volt a helyszínen, következtetés vonható arra, hogy ezt onnan valaki elvitte, ez a személy pedig nem lehetett a vádlott, mert őt a helyszínen tartóztatták le. Védence kezén komolynak mondható sérülés hiányát ugyancsak azzal hozta összefüggésbe, hogy nem mérhetett ökölrel erős ütések a sértett fejére.

[8] Végül pedig arra hivatkozott a védelmi fellebbezés, hogy a vádlott oldalán az indíték is hiányzik, mivel a sértettel jóban voltak, ajándékot vitt neki, elfogása előtt másoktól segítséget kért a sértett érdekében, ami önmagában is életszerűtlenné teszi, hogy ő követte volna el a gyilkosságot. A vádlott nem volt összezárva egész nap a sértettel, sőt bizonyíthatóan időközben el is ment a dohányboltba, ráadásul a sértett zűrös életét élt, sokan fordultak meg a lakásában. Mindezek alapján úgy vélte, hogy a bizonyítási eljárás során feltártak nem alkotnak együttesen olyan erős, összefüggő bizonyítéki láncot, amely minden ésszerű kételyt kizárna. Mivel a vádlott bűnössége a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, így Terhelt1 vádlott felmentését kérte a vádak alól.

[9] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.57/2023/37. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést változatlan tartalommal tartotta fenn, a védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak. A bejelentett fellebbezések irányultságára figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljeskörű felülbírálatra tett indítványt nyilvános ülés kitűzése mellett, amelyen részvételi szándékát bejelentette. Álláspontja szerint a törvényszék az elsőfokú eljárás során a szükséges és lehetséges bizonyítást lefolytatta, a releváns bizonyítékokat

értékelve mérlegeléssel, megalapozottan állapította meg az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatos történeti tényállást. E körben indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett, helytálló, és a logika szabályainak megfelelő magyarázatát adta annak, hogy az ítéleti tényállást az élet ellenes bűncselekmény vonatkozásában miért alapította a vádlott védekezésével szemben az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásaira, az igazságügyi elme- és pszichológus szakértői véleményekre, továbbá az igazságügyi orvosszakértői, vegyészszakértői, toxikológiai szakértői, nyomszakértői illetve genetikai szakértői véleményekre, valamint az egyéb általa ismertetett okiratra.

[10] A vagyon elleni bűncselekményt érintően azonban a törvényszék által megállapított tényállást részben megalapozatlannak tartotta, mivel az a Be. 592. § (2) bekezdés a) és d) pontjaira figyelemmel hiányos, illetve az elsőfokú bíróság tényekből további tényekre helytelenül következtetett, és ebből eredően megalapozatlanul mentette fel a vádlottat bizonyítottság hiányában az ellene a Btk. 375. § (5) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdése szerint minősülő információs rendszer használatával, folytatólagosan elkövetett csalás büntettének kísérlete miatt emelt vád alól.

[11] Az elsőfokú ügyészi fellebbezés indokolásában foglaltakat fenntartva, kiemelte, hogy a törvényszék az általa pontosan megállapított tényekből helytelenül vonta le azt a következtetést, hogy nem állapítható meg, hogy a vádlott a sértett bankkártyáját a tulajdonos beleegyezése és tudta nélkül próbálta meg felhasználni részben vásárlásra, részben készpénzfelvételre. E körben döntő jelentőséget tulajdonított annak a ténynek, hogy a bankkártya le volt tiltva, melyről a sértett tudott, és bár demens volt, nem volt olyan rossz szellemi állapotban, hogy önmagáról ne tudott volna gondoskodni, képes volt az önellátásra, vásárolt magának, számláit kifizette, a bankkártya letiltását követően a pénzügyi kimutatások szerint a vádlotton kívül egyetlen alkalommal sem próbálták a letiltott bankkártyát használni. Ez a tény is arra utal, hogy a sértett birtokában lévő bankkártyáról tudta, hogy az letiltott, felhasználásra alkalmatlan. Továbbá életszerűtlennek tartotta azt is, hogy a sértett a bankkártyát azért adta volna át, hogy a vádlotti vallomás szerint azzal kenyeret vásároljon. A vádlotti védekezést az is cáfolja, hogy a kártyát nem élelmiszerboltban próbálta meg felhasználni, hanem dohányboltban sört és cigarettát kívánt a bankkártya felhasználásával venni, majd amikor ez sikertelen volt, készpénzt próbált meg felvenni a bankautomatából. Mindezekből a tényekből az ügyészi érvelés szerint csak az az okszerű következtetés vonható le, hogy a vádlott a sértett bankkártyáját annak tudta és beleegyezése nélkül vette magához és próbálta meg azt vásárlásra, illetve készpénzfelvételre felhasználni.

[12] A fellebbviteli főügyészség ezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet részbeni megalapozatlanságát kiküszöbölve, a tényállás 7. pontjában foglaltakat a vádirat szerint kiegészítve eltérő tényállást állapítson meg, és ez alapján a felmentett vádlott bűnösségét állapítsa meg a Btk. 375. § (5) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő információs rendszer használatával, folytatólagosan elkövetett csalás büntettének kísérletében.

[13] Az élet elleni cselekmény vonatkozásában a vádlott elkövetéskori tudattartalmára, szándékára és a bűnösségére vont következtetést okszerűnek tartotta, és egyetértett azzal, hogy a cselekmény a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és k) pontja szerint különös kegyetlenséggel, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntettének minősül.

[14] Az ügyészségi átirat kitért arra is, hogy a törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket döntő többségében feltárta, azt azonban elmulasztotta a vádlott terhére értékelni, hogy az általa elkövetett emberölés kétszeresen minősül. Ugyanakkor eltúlzott jelentőséget tulajdonított az egyetlen enyhítő körülménynek, nevezetesen az időmúlásnak, holott a kiemelkedő tárgyi súlyú, életfogytig tartó

szabadságvesztés büntetéssel is fenyegetett emberölést elkövető vádlott esetében az időmúlásnál számba vehető öt év gyakorlatilag súlytalan.

[15] Nézete szerint az elsőfokú bíróság anyagi törvényt sértően helyezkedett arra az álláspontra, hogy a vádlottal szemben határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés – melynek tartamát 20 évben határozta meg – elegendő a Btk. 79. §-ban írt büntetési célok elérésére. A kiemelkedő tárgyi súlyú, kétszeresen is minősülő emberölést elkövető vádlott esetében, aki a bűncselekményeket felfüggesztett szabadságvesztés büntetésének próbaideje alatt, brutálisan, teljes mértékben magából kivetkőzve, embertelenül követte el, de ezen kívül is többször volt már büntetve, a határozott ideig tartó szabadságvesztés büntetés nem alkalmas a kívánt célok elérésére. Felhívta a figyelmet arra is, hogy a vádlott személyiségszerkezetéből eredően hajlamos a bűnelkövetésre, ezért a társadalom védelme érdekében vele szemben halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges és indokolt a generális és a speciális prevenció érvényre juttatása érdekében. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának meghatározását helytállónak tartotta azzal, hogy ennek jogalapja az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabásának szükségességére figyelemmel a Btk. 41. § (2) bekezdése. A vádlottat az ügyészség álláspontja szerint a Btk. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel legalább 30 év szabadságvesztés büntetés kitöltését követően indokolt csak feltételes szabadságra bocsátani.

[16] Álláspontja szerint a törvényszék törvényesen tiltotta el a terheltet mellékbüntetésül a Btk. 61. és 62. §-a alapján maximális mértékben a közügyek gyakorlásától, és egyéb járulékos rendelkezései – a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történt beszámítása, a lefoglalt dolgokról történt rendelkezések és a bűnügyi költség viselése – is törvényesek, mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 27.B.508/2022/132. számú ítéletét változtassa meg és a vádlottat mondja ki bűnösnek a Btk. 375. § (5) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdés szerint minősülő, információs rendszer használatával, folytatólagosan elkövetett csalás büntette kísérletében is, a vádlottal szemben halmazati büntetésül a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontja és a 41. §-a alapján életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést szabjon ki, és rendelkezzen arról, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata a Btk. 41. § (2) bekezdése alapján fegyház, valamint, hogy a vádlott a Btk. 43. § (1) bekezdésére figyelemmel az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetéséből 30 év kitöltését követően bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, egyebekben az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[17] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezések elbírálására a Be. 599.§ (1) bekezdése alapján nyilvános ülést tűzött ki.

[18] A vádlott a nyilvános ülésen személyi körülményeiről nyilatkozott, és az ügy érdemében is felszólalt.

[19] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen – az előzetes bejelentésének megfelelően – megjelent képviselője az ügyészségi átirattal egyezően szólalt fel, a törvényszék ténymegállapító tevékenységéhez annyi kiegészítést fűzve, hogy az irányadó gyakorlatnak megfelelően a történeti tényállás részének kell tekinteni az ítélet [64] bekezdésében tett ténymegállapítást is, miszerint a sértett hanyatló szellemi állapotban volt, demenciában és cukorbetegségben szenvedett, amely körülménynek a bűncselekmény minősítése kapcsán is fontos jelentősége van.

[20] Kiemelte, hogy az élet elleni bűncselekmény minősítésénél az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatban írt szempontok vizsgálatából, és helyesen állapította meg azt, hogy a hetvenhetedik életévét betöltött, hanyatló szellemi állapotú sértettnek, pusztá kézzel és különféle eszközökkel okozott igen nagy számú sérülések súlyából és jellegéből, a támadott testtájakból, a bántalmazás hosszan

tartó voltából egyenesen következik az, hogy a bűncselekményt a vádlott egyenes szándékkal, rendkívüli brutalitással és kirívóan gátlástalanul hajtotta végre. Így a vádlott bűnösségének kimondása a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés d) és k) pontja szerint minősülő különös kegyetlenséggel a bűncselekmény elhárítására idős koránál és fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetett emberölés büntetőjogi törvényes. Mivel az élet elleni és a vagyon elleni kísérleti szakban rekedt bűncselekmény anyagi halmazata az eltérő jogi tárgyak sérelmére tekintettel valóságos, így a vádlottal szemben halmazati büntetés kiszabására látott indokot.

[21] A kiszabott büntetéssel kapcsolatban utalt arra, hogy az ítélkezési gyakorlat következetesnek mondható a tekintetben, hogy a többszörösen minősülő élet elleni cselekmények esetén az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása általában szükséges. Jelen ügyben egyértelműen a súlyosító tényezőknek van meghatározó dominanciája az enyhítő körülményekkel szemben, ráadásul a törvényszék a bűnösségi körülményeket részben hiányosan tárta fel, mindezek a körülmények Terhelt1 vádlottal szemben eltúlzottan enyhe joghátrány kiszabását eredményezték. Utalt arra is, hogy a törvényszék az egyetlen enyhítő körülmény, az időmúlás értékelésénél tévesen állapította meg, hogy a vádlott az eljárás teljes tartama alatt kényszerintézkedés hatálya alatt állt, másrészt figyelmen kívül hagyta, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint minél súlyosabb egy bűncselekmény annál hosszabb az az idő, amely esetében az időmúlás enyhítő körülményként értékelhető. Jelen ügyben, egy olyan büntetőeljárásban, amelyben hatósági késelem egyáltalán nem volt tetten érhető, az időmúlás nyomatéka lényegében súlytalan. További súlyosító körülményként indítványozta értékelni azt, hogy az ölési cselekmény kétszeresen minősül, valamint – a bűnösségi kör bővülése esetén – a vagyon elleni bűncselekmény tekintetében a folytatóságosságot. Terhelt1 vádlott többszörösen büntetett előéletű, a jelen eljárásban terhére rótt bűncselekményeket végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés, valamint más büntetőeljárás hatálya alatt valósította meg, így – figyelemmel az elmeorvos szakértői vélemény megállapításaira is, miszerint a vádlott személyiségszerkezetéből fakadóan hajlamos a bűnelkövetésre – a vádlott fokozott személyi társadalomra veszélyességére lehet és kell következtetést vonni.

[22] Mindezen bűnösségi körülmények tükrében az ügyészség álláspontja szerint a bűncselekmény konkrét, az ölési cselekményekhez képest is kirívó tárgyi súlyához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, valamint az előbbieknél megfelelően kiegészített bűnösségi körülményekhez képest a Btk. 79.§-ban írt büntetési célok Terhelt1 vádlottal szemben kizárólag határozatlan idejű szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhető el. Az elsőfokú bíróság által megjelölt körülmények, a vádlottban meglévő empátiára és a rendezett életvitelre való hajlam, nem eredményezhetik az életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés kiszabásának mellőzését.

[23] A vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásával egyezően szólalt fel.

[24] A vádlott a nyilvános ülésen az ügy érdemére tett nyilatkozatában arra is hivatkozott, hogy semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, hogy a sértett akaratán kívül vette magához a bankkártyát, ráadásul az is ellene szól az ügyészség vagyon elleni bűncselekményben bűnösség megállapítását célzó logikai következtetésének, hogy a vásárlás után visszament a sértett lakására, amit minden bizonnyal nem tett volna meg, ha önkényesen veszi el a kártyát. Kiemelte, hogy az ügyészség azzal vádolta, hogy már a vásárlás előtt megkezdte a sértett bántalmazását, amit egyértelműen cáfol a dohánybolt felvételein látható tiszta ruházata, és az is, hogy a sértett akadékoskodás nélkül újból beengedte a lakásba. Hivatkozott arra is, hogy annak ellenére, hogy a környék térfelügyelő kameráit a rendőrség mind lefoglalta, azon nem látszik, hogy megkísérelt volna a pénzautomatából pénzt felvenni, sőt a kamerafelvételek

ezzel szemben azt mutatják, hogy a dohányboltból nem a bankautomata irányába, hanem a sértett lakása felé indult el.

[25] Továbbra is úgy vélte, hogy a nyomszakértői és genetikai szakértői véleményt csak akkor lehetne vádat alátámasztó bizonyítékként értékelni, ha teljes bizonyossággal – és nem csak feltételezés szintjén – tudna állást foglalni abban, hogy mi az elkövetés eszköze, és abban, hogy az a vádlott személyéhez köthető. Kétségeket fogalmazott meg azzal kapcsolatban, hogy a modern laboratóriumi technikával ne tudták volna a DNS-t rögzíteni, ha azok tényleg megjelennek a tárgyakon. Ismét hangsúlyozta, hogy a sértett vére nem csak az ő DNS-ét fedheti el, hanem annak az ismeretlen elkövetőnek a DNS-ét is, aki a nyitott ajtó miatt szabadon bejuthatott a helyszínre. Sérelmezte, hogy lényeges körülmények vizsgálata maradt el az eljárás során, nem ellenőrizték tanú által elmondottakat, nem rendelték el a poligráfós vizsgálatát, és nem vizsgálták meg, hogy a sértett pénztárcája miért feküdt nyitott állapotban a szobában.

[26] Előadta, hogy a sértett sérelmére elkövetett másik bűncselekmény miatt folyamatban lévő eljárás ellenére sem volt rossz kapcsolata a sértettel, emellett számos körülmény, így az, hogy rajta is keletkeztek sérülések, illetve, hogy segítséget kért a szomszédától, ártatlanságát támasztja alá.

[27] Az ellentétes irányú fellebbezések egyik irányát sem ítélte alaposnak a másodfokú bíróság.

[28] A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a fellebbezésekkel megtámadott elsőfokú ítéletet, az azt megelőző bírósági eljárással együtt a (2) bekezdésben meghatározott terjedelemben bírálta felül a Be. 599.§ (1) bekezdés szerinti nyilvános ülésen. A másodfokú bíróság vizsgálta az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását, tekintet nélkül arra, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Az elsőfokú ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező további rendelkezései a Be. 590.§ (7) bekezdése alapján hivatalból képezték a másodfokú felülbírálat tárgyát.

[29] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a kerületi bíróság az eljárást a perrendi szabályok betartásával folytatta le. A törvényszék nem vétett a mérlegelés nélkül hatályon kívül helyezéshez vezető szabályok ellen, és nem követett el olyan, ún. relatív eljárási szabálysértést sem, amely lényeges hatással lett volna az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, illetve az intézkedés alkalmazására. A bizonyítás törvényességére vonatkozó rendelkezéseket betartotta, a büntetőeljárásban részt vevő személyek a vádemelés után a törvényes jogait a törvénynek megfelelően gyakorolhatták. Az eljárás során előterjesztett terhelti bizonyítási indítványok közül azokhoz, amelyeket pervezető végzéssel elutasított, az ítélete indokolásában csak összegző indokolást fűzött (elsőfokú ítélet [62] bekezdés), ez azonban érdemben nem befolyásolta az elsőfokú ítélet felülbíráltóságát.

[30] A bizonyítás egyebekben is törvényes rendben zajlott: a vádlott és a tanúk kihallgatását, a szakértők meghallgatását megelőzően törvényes figyelmeztetéseket, kioktatásokat alkalmazott, a szakvéleményeket és az okirati bizonyítékokat megfelelő formában tette a bizonyítás anyagává.

[31] Az eljárási szabályok között kell vizsgálni a bizonyítékok törvényességét érő kifogásokat is. Az elsőfokú bíróság – a vádlott védekezésére figyelemmel – részletesen foglalkozott 2020. június 29-én foganatosított gyanúsított kihallgatás törvényességének vizsgálatával. A gyanúsított kihallgatással kapcsolatos terhelti kifogások lényege az volt, hogy a vallomás felvételekor Terhelt1 ittassága és a szervezetében lévő nyugtató szerek miatt

nem volt kihallgatható állapotban. A védelem által sérelmezett gyanúsított kihallgatás – a jegyzőkönyv szerint – védő1 helyettes védő jelenlétében zajlott 2020. június 29. napján 1 óra 13 perctől 3 óra 50 percig. A jegyzőkönyv – annak ellenére, hogy a jelenlévők aláírták – nem rögzített észrevételt, kifogást a kihallgatás körülményeire vagy a jegyzőkönyv tartalmára nézve, sem a vádlott, sem a védő részéről. Sem az okirat, sem a kihallgatást végző – tanúként meghallgatott – tanú15 és tanú16 tanú nem számolt be olyan körülményről, amely felvetné, hogy a vádlott nem volt kihallgatható állapotban, de ilyen következtetés a csaknem öt órával korábbi vérvételi eredményekből sem vonható le a logikus gondolkodás szabályait megtartó, sok tényadatot tartalmazó, érzelmi motívumokat is feltáró összeszedett vallomás mellett. Mindezen túl szükséges utalni arra is, hogy a vádlott 2020. június 30. napján a nyomozási bíró előtt – ugyancsak védő jelenlétében – törvényes kioktatás után határozottan fenntartotta, és tartalmában megismételte az előző nap tett vallomását, a várható súlyos büntetés tudatában is vállalta tettét abban megnyugodva, hogy ha hibázott is, de egy szexuális bűncselekményeket elkövető, galád személyen vett elégtételt (a Budai Központi Kerületi Bíróságon a kényszerintézkedés tárgyában tartott ülésről készült 44.Bny.2186/2020/2. számú jegyzőkönyv). A másodfokú bíróság álláspontja is az a törvényszékkal egyezően, hogy a terhelt e vallomásával kapcsolatban aggály nem fogalmazható meg, a bizonyíték kirekesztéséhez szükséges, az eljárási törvényben meghatározott konkrét alap jelen esetben hiányzik, a felhasznált bizonyítékok törvényessége nem kérdőjelezhető meg.

[32] Az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának perjogi akadálya nem volt.

[33] A másodfokú bíróság Terhelt1 vádlottnak a Be. 561. § (3) bekezdés b) pont alapján feltüntetett személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok, valamint a másodfokú nyilvános ülésen tett terhelti nyilatkozatra figyelemmel, illetve az ítélet szerkesztési hibáját korrigálva az alábbiakkal egészíti ki:

[34] A vádlottnak egy nagykorú gyermeke van, akivel nem tart kapcsolatot. Magas vérnyomás betegségben szenved, amire gyógyszeres terápiát alkalmaznak.

[35] A törvényszék által elfogadott pszichológus szakértői vélemény alapján a személyiségére az indokolás [64] bekezdésében tett releváns megállapításokat a személyi körülmények között is szerepelteti akként, hogy a [3] bekezdésnek a terhelt bűnismétlés magas fokú veszélyességét megalapozó személyiség-szerkezet leírásánál feltünteteti – a 26-27.o. vonatkozó részének átemelésével – hogy Terhelt1 vádlott érzelmi-indulati élete kiegyensúlyozatlan, kifejezetten impulzív-indulatos magatartást mutathat agresszív ösztöntörekvések mellett, mindehhez alacsonyabb frusztrációs tolerancia is társul. A vádlott bár a társas konvenciókat és társas normákat felismeri, ugyanakkor magatartásával ezeket gyakran megsértheti, alkalmazkodási és beilleszkedési zökkenőket mutatva.

[36] A korábbi elítélésekre és folyamatban lévő eljárásokra vonatkozó adatokat az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti:

[37] – az 1.) pont alatti ítélet ügyszáma 6.B.146/2013/35., az ítélettel – amely magánokirat-hamisítás vétsége miatt is megállapította a vádlott felelősségét – kiszabott büntetést a vádlott 2014. július 3. napjától töltötte, feltételes szabadságra 2016. március 3. napján bocsátották, büntetését 2017. január 2. napján töltötte volna ki;

[38] – a megalapozott gyanú közlésére a 3.) alatti eljárásban 2018. július 25. napján, a 4.) pont alatti eljárásban 2019. május 29. napján, a tanú10 sérelmére elkövetett önbíráskodás büntette miatt indult eljárásban 2020. május 26. napján került sor.

[39] A másodfokú bíróság a felülbírálat eredményeképpen megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében a tárgyalás anyagává tette mindazokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat

tartalmaznak, az elsőfokú bíróság ítélete csaknem hiánytalan, és az iratok alapján is csupán kisebb pontosítások megtételét teszi szükségessé. A [7] bekezdésben a Nemzeti Dohánybolt címét Budapest X. kerület cím21 (tanú4 vallomása, a dohányboltot üzemeltető cég1. székhelye, lefoglalási jegyzőkönyv) a [8] bekezdésben a készpénzkiadó automata címét cím22 számra javítja (egyéb érdekelt3. tájékoztatása elsőfokú bírósági irat 85. szám alatt).

[40] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletszerkesztési hibáját korrigálva a tényállás [5] bekezdését kiegészíti tanú10 egészségügyi és mentális állapotának a [64] bekezdésben (28. oldal) összefoglalt jellemzőivel, amely szerint tanú10 demens és cukorbeteg volt, igen könnyen befolyásolható, több alkalommal komolyan is kihasználták, hanyatló mentális állapota végett. A vádlottnak a 2023. június 21. napján tett vallomása („... sokszor a zebrán kísértem át, bele kellett karoljak, annyira nem volt ereje”), és tanú9 („Totyogós volt (...)Nem használt botot, csak lassan ment”) egybehangzó vallomása, valamint a boncjegyzőkönyv adatai (a felső és alsó végtagokat a közepesnél csekély mértékben kisebb izomtömegűnek írták le) alapján a tényállásban feltünteteti, hogy a sértett fizikai állapota is legyengült volt.

[41] A sértett nyakán és mellkasán a nagy erejű rúgások és taposások következtében létrejött sérülések felsorolását ([11] bekezdés 5. oldalról 6. oldalra átnyúló része) kiegészíti a boncjegyzőkönyv alapján a szegycsont felső részén, a nyak alatt 3 ujjbegynyi bevérzés feltüntetésével.

[42] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás így a Be. 591.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a felülbírálat során is.

[43] A tényállás megalapozottsága vizsgálata kapcsán előjáróban azt kell rögzíteni, hogy a másodfokú bíróság a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan, illetve a fellebbezésben új tényt állítottak vagy új bizonyítékokra hivatkoztak, és ennek alapján a másodfokú bíróság bizonyítási eljárást folytat le (Be. 591. § (1) bekezdés). A tényállás bármiféle korrekciója csak akkor lehetséges, ha a tényállás részben megalapozatlan, ebben az esetben a megalapozottá tétel történhet a tényállás kiegészítésével, illetve helyesbítésével (Be. 593. § (1) bekezdés a) pont), vagy az elsőfokú bíróság által megállapítottól eltérő tényállás megállapításával (Be. 593. § (1) bekezdés b) és c) pont). A fellebbviteli bíróság – főszabály szerint – nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette (EBH2019. B. 9.). Eltérő tények megállapítása esetén azonban a perrend megnyitja annak a lehetőségét, hogy a másodfokú bíróság az eltérő tényekkel kapcsolatos bizonyítékokat is eltérően értékelje (Be. 592. § (2) bekezdés, Be. 593. § (1) és (2) bekezdés).

[44] A védelmi fellebbezések az ítélet megalapozottságát több oldalról támadták: logikailag hibás következtetéseket tartalmazónak, a szakvélemények iratellenes értékelésén alapulónak, illetve felderítetlennek tekintette. Utóbbi megalapozatlansági okkal kapcsolatban a vádlott sérelmezte a nyomozás során és az elsőfokon előterjesztett bizonyítási indítványok elutasítását. Az elsőfokú eljárásban előterjesztett bizonyítási indítványok közül a törvényszék az újabb genetikai és nyomszakértő kirendelését, valamint a egyéb érdekelt2 ismételt megkeresését nevesítette, és fűzött az indítványok elutasításához indokolást, amely érvekkel a másodfokú bíróság is egyértett.

[45] Az elsőfokú bíróság szakértő5 genetikus és szakértő4 nyomszakértőket a tárgyalásra idézte, lehetőséget biztosított az eljárás szereplőinek arra, hogy kérdéseket intézzenek hozzájuk, a szakértők a kért felvilágosítást számukra megadták, így mivel a szakértői vélemények egyebekben tartalmazták a jogszabályban előírt kötelező tartalmi elemeket, egyértelműek volt, önmagukkal, illetve a szakértő rendelkezésére bocsátott adatokkal nem volt ellentétesek, helyességükhöz nem fért kétség, további kiegészítésre, vagy új szakértő kirendelésére nem volt szükség.

[46] A terhelt 2024. november 28. és december 5. napján előterjesztett beadványában a fentiek túl indítványozta még szakértő6 addiktológus- toxikológus szakértő kirendelését; szakértő7 elmeorvosszakértő megidézését; nyomozó1 r.őrnagy főnyomozó; a biztonságtechnikai kamerarendszert üzemeltető cég2 alkalmazottja, személy1; két román asszony; személy2 és ügyész1 ügyész tanúkenti meghallgatását; tanú6 ismételt meghallgatását szembesítés fogatosítása céljából; valamint a fadorong biztosítását a tárgyalásra (elsőfokú bírósági irat 119. és 122. szám alatt).

[47] Az elsőfokú bíróság helyes ténybeli alapon döntött az indítványok elutasításáról, mivel azok egyike sem szolgálta volna a valóságghú tényállás releváns részleteinek megismerését. A törvényszék szakértő8 igazságügyi toxikológus, valamint szakértő7 igazságügyi pszichológus szakértők véleményeit azok lényegének ismertetésével tette a bizonyítás anyagává. A szakvélemények nem szenvedtek olyan hiányosságban, amely azok kiegészítését, vagy a szakértőtől felvilágosítás kérését indokolta volna, így a szakértők meghallgatása, vagy újabb szakértő kirendelésére nem merült fel indok, de – figyelemmel arra, hogy 2024. március 1. napját követően a szakértő részére történő kérdés feltevésre vonatkozó indítványt a jogalkotó a bíróság rendelkezési joga körébe utalta, lehetőségét biztosítva a bíróság számára, hogy a szakértő részére történő kérdés feltevést elutasíthassa – perendi kötelezettség sem.

[48] A törvényszék a 2023. december 7-i tárgyaláson tanú6 tanút az eljárás tárgyát képező cselekmény kirívóan erőszakos jellege, illetve a vádlotthoz fűződő viszonya alapján (a Be. 81.§ (2) bekezdés c) és d) pontja) különleges bánásmódot igénylő személynek nyilvánította, a Be. 85.§ (1) bekezdés k) pontja alapján telekommunikációs eszköz útján biztosította a tanú kihallgatását, a tanúhoz a vádlott közvetlenül tett fel kérdéseket, illetve fogalmazza meg észrevételeit a vallomással kapcsolatban. A vádlott által ezen a tárgyaláson és a fellebbezésében is felvázolt hipotézisekkel, véleményekkel kapcsolatban szembesítés nem folytatható le, mivel szembesítésre ellentétes tényállítások esetén nyílik lehetőség, azzal, hogy a szembesítés a különleges bánásmódot igénylő tanú esetén még ekkor is mellőzhető. A vádlott vélekedésén kívül továbbra sem merült fel egyetlen bizonyíték sem, amely arra utalna, hogy tanú6 a cselekmény elkövetésének idején a sértett lakásában tartózkodott volna (a nyomozó hatóság a utcanév1 út 2-4 szám alatti társasház mindhárom lépcsőházának valamennyi kameráját elemezve állapította meg, hogy tanú6 reggeli távozását követően hozzá hasonló küllemű személyt nem rögzít a felvétel), emellett a tanú a nyomozás során tett bejelentésére ésszerű magyarázatot adott, így nem volt indokolt a részben csak tágabb leírással (román nők) megjelölt azon személyek kihallgatása, akik igazolni tudták volna tanú6 tanú alibiét.

[49] A cselekményről közvetlen tapasztalással nem rendelkező személyek, a biztonságtechnikai kamerarendszert üzemeltető cég alkalmazottjának, az ügy nyomozójának, illetve a panaszok elbírálásában eljáró ügyésznek a tanúkenti meghallgatása ugyancsak nem volt szükséges a tényállás felderítéséhez, beadványában a vádlott sem jelölte meg azokat a körülményeket, amelyeket a tanúk – a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok mellett – igazolni, vagy cáfolni tudtak volna.

[50] Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a Be. 561. § (3) bekezdés d) pontjában írtak szerint példásan teljesítette, részletesen megvizsgálta és összevetette a rendelkezésre álló bizonyítékokat, és számot adott arról, hogy a tényállás megállapításánál milyen bizonyítékokat és miért fogadott el, kitért a vádlotti védekezés elvetésének, és a tényállásban szereplő terhelti cselekvőség megállapításainak indokaira is.

[51] A törvényszék ítéletében ismertette a megállapított tények és az azt alátámasztó bizonyítékok közötti logikai összefüggéseket, és logikus érvekkel mutatta be bírói meggyőződés kialakulását is. A bizonyítékok egybevetésének és értékelésének a leírása, az egyes bizonyítékok hitelességének és bizonyító erejének megmagyarázása, a bizonyítékok

meggyőző erejét alakító tényezők bemutatása körében az ítéltábla hibát vagy hiányosságot nem tapasztalt.

[52] A tényállásnak a sértett bankkártyájának birtokbavételére és használatára tett tényállításait az ügyészi és a védelmi fellebbezések ellentétes irányból támadták.

[53] A törvényszék ítéletének [46] bekezdésében hibátlan logikával vezette le a társasház, a dohánybolt és a térfigyelőrendszer kamerafelvételein rögzített terhelti mozgás kronológiai elemzésével, hogy kizárólag a vádlott használhatta a cím22 szám alatti készpénzkiadó automatában a sértett bankkártyáját. E felvételek időbeli összevetése alapján irreleváns az, a vádlott által a fellebbezésben is kiemelt körülmény, hogy a Nemzeti Dohányboltból balra vagy jobbra indult-e el, mert az üzletből történt távozását – mintegy hét perccel – követően 12 óra 51 perckor tűnik fel újra a vádlott a sétányon a utcanév1 út 6/B, 6/C, és 6/D számú társasház kameráin, sértett lakása felé haladva, ami kizárja azt, hogy a boltból közvetlenül ment volna vissza a sértett mindössze két perc alatt megtehető távolságra lévő lakásához. Azt pedig a 2022. február 15-én készített rendőri jelentés tanúsítja, hogy a dohánybolt és a készpénzkiadó automata közötti rövid távolság a két kártyahasználat között eltelt két-három perc alatt gyalogosan megtehető. A kamerafelvételeken a terhelt teljes mozgása – a vádlott érvelésével szemben – nem követhető megszakítás nélkül végig, a megjelenésnek időpontjai és helyei azonban illeszthetők ahhoz, a tényállásban leírt cselekvőséghez, hogy a vádlott a dohánybolt elhagyása után a bankautomata érintésével jutott vissza a sértett lakásához. A vádlott által sem vitatott tény, hogy a dohányboltban még a vádlott birtokában volt a bankkártya, és az is kétségtelen, hogy ezt a bankkártyát vonta be 12 óra 48 perckor érvénytelenítése miatt a bankautomata, és mivel semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy ez a birtokállapot e néhány perc alatt megváltozott volna, helytállóan vont következtetést az elsőfokú bíróság arra, hogy a vádlott tett sikertelen kísérletet készpénzfelvételre.

[54] Az ügyészségnek a Btk. 375. § (5) bekezdésébe ütköző és az (1) bekezdése szerint minősülő információs rendszer használatával, folytatólagosan elkövetett csalás büntette miatti bűnösség megállapítását célzó érveivel szemben ugyancsak a törvényszék álláspontját osztotta az ítéltábla. Arra nézve, hogy milyen módon jutott a vádlott a bankkártya birtokába, közvetlen bizonyíték nem áll rendelkezésre, a sértett diagnosztizált betegsége, a nem meghatározott okú demencia alapján pedig nem lehetett kizárni azt a lehetőséget sem, hogy a sértett nem huzamosan, hanem csak pillanatnyilag feledkezett meg a bankkártya letiltásáról, és azt sem, hogy a pénzügyeiben meglehetősen felelőtlen sértett maga engedélyezte a vádlottnak a bankkártya használatát. Ami pedig a vádlott ellentmondásos védekezésére történt ügyészi hivatkozást illeti, a vádlott vallomása a bevásárlásról sosem volt határozott („így lementem kenyérért, vagy nem is kenyérért mentem, nem emlékszem...”, „de én le se mentem az öregtől azt hiszem”), mindvégig kitarzott amellelt, hogy csak a nyomozati iratokból tudja, hogy mi történt a bankkártyával, így a vádlott védekezésének cáfoltsága önmagában nem igazolja a vádban leírt cselekvőséget, a bankkártya jogosulatlan megszerzését. A másodfokú bíróság osztva az elsőfokú ítélet [65] bekezdésében kifejtett, a Be. 7. § (4) bekezdésében foglalt elvnek maradéktalanul megfelelő érvelést, nem látott lehetőséget eltérő tényállás megállapítására.

[55] Az élet elleni bűncselekménnyel kapcsolatban a vádlott védekezésének lényege az volt, hogy bár nem emlékszik a cselekményre, de a megismerhető bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt rendszert, amely kizárná azt a lehetőséget, hogy más személy követte el a bűncselekményt, ami hiányos emlékei ellenére a vádlott személyes meggyőződésévé vált. A másodfokú bíróság a törvényszék következtetéseit az elkövetett tette és az elkövető személyére nézve is logikailag kifogástalannak találta.

[56] A fellebbezésnek a bizonyítékok hitelességét vitató érvei sem vezettek eredményre. Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlott vallomása önmagában sem volt koherens, a vádlott a bizonyítási eljárás mindenkor eredményének a függvényében újabb feltevésekkel állt elő, mindemellett az eszméletvesztésre történő hivatkozását az igazságügyi elmeorvos-szakértő kategorikusan kizárta. szakértő² véleményére támaszkodva jutott arra a helyes következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott szokványos ittassága önhibából eredő bódult állapotnak minősül, tudatos cselekvése, annak egyes momentumainak pontos felidézése, tudatos cselekménysorról adott beszámolója alapján pedig nem állhatott fenn a kérdéses időszakot érintő emlékezetvesztés, függetlenül attól, hogy a vádlott szervezetében szeszesital-fogyasztásából származó alkohol, illetve más kábító- illetve nyugtatószer hatóanyaga kimutatható volt-e.

[57] A terheltnek az eljárás kezdetén tett vallomását az ítéltábla már korábban említette, amely vallomás törvényességéhez nem férhet kétség, és amely vallomás megtételére a vádlotti fellebbezésében felhozott érvek sem szolgálnak magyarázatul: a kényes helyzetből való menekülést a legritkább esetben szolgálja egy olyan „fedősztori” előadása, amelyben valaki egy emberölés elkövetését vállalva részletesen feltárja annak motívumát, ráadásul olyan belső indíttatásról számol be, amelynek a ténybeli alapját, a sértettnek a fiatal hölgyekhez (a vádlott kapcsolati köréhez is tartozó fiatal hölgyekhez) való vonzódását számos bizonyíték visszaigazolja. A vádlottnak az eljárás későbbi szakaszában hangoztatott álláspontja, amely szerint igen kedvelte, és támogatta a sértettet, az első vallomásában tett impulzív érzelmi kinyilatkoztatásai, illetve a sértett sérelmére elkövetett önbíráskodás miatt indult büntetőeljárás fényében súlytalan.

[58] Amíg a vádlott érdemi védekezése kapcsán a szavahihetősége – szakértő² igazságügyi elmeorvosszakértő véleménye alapján – egyértelműen megdőlt, addig a vádlottal távolabbi kapcsolatban álló elfogulatlan tanúkkal (tanú², tanú³, tanú¹, tanú⁴ és tanú⁵ tanú) szemben ilyen aggály, vallomásukban rejtő kisebb ellentmondások mellett sem merült fel.

[59] Az elsőfokú bíróság számot adott arról is, hogy ezek a vallomások miként voltak egymáshoz, az események időrendjéhez, a lépcsőház biztonsági kamerájának felvételeihez illeszthetők. Helyesen értékelte a törvényszék az igazságügyi elme- és pszichológus szakértői vélemények, továbbá az igazságügyi orvosszakértői, vegyész-szakértői, toxikológiai szakértői, nyomszakértői, illetve genetikai szakértői véleményeket is. Ítéletének [56] bekezdésében a genetikai és nyomszakértői vélemények, valamint a helyszín adatai alapján megalapozott következtetést vont az elkövetés eszközeire is. E körben helyesen támaszkodott az elsőfokú bíróság szakértő⁵ szakértő véleményére, amely szerint mindkét eszköz a sértett vérével erősen szennyezett volt, a laptopon lévő vérfreccsenések irányultságából és a laptopon található nagymértékű törésből, benyomódásból pedig azt lehetett megállapítani, hogy azzal behatásokat, ütéseket mértek. Mivel a szakértők is az elszenvedett sérülések okozására alkalmasnak tartották ezt a két eszközt, fel sem merült, hogy a bíróság iratellenesen értékelte volna a szakvéleményeket.

[60] A rendelkezésre álló bizonyítékok közül ki kell emelni, hogy abban az időszakban, amikor az orvosszakértői vélemény szerint a sértett halálához vezető testi erővel és eszközzel való bántalmazás történt tanú³ és tanú² hűsklopfoláshoz hasonló zajokat és jajgatás hangjait hallotta kiszűrődni a sértett nyitott bejárati ajtaja mögül, majd közvetlenül ez után Terhelt¹ vádlott jelent meg az ajtóban, véres ruházatban. A helyszínen lévő vádlott bal és jobb kezének öklén és ruházatán – pólóján és cipőjén – a sértett vérért azonosították, ráadásul nagyon sok és több irányból érkező kontaktnyom formájában. A vádlott nyomozás során és a nyomozási bíró előtt tett, személyes motívumát, a sértettel szembeni haragjának okát is feltáró vallomása mellett ezek a bizonyítékok már önmagában is elégségesek arra, hogy a vádlott bűnösségét kétség nélkül megalapozzák. A vádlott által megjelölt körülmények – nem azonosították a

DNS-ét, illetve ujjnyomatát az elkövetés eszközein– ennek a logikai láncnak a megtörésére nem alkalmasak, mivel a nyomok megjelenése a szakértői vélemények szerint a tárgyak nagymértékű vérrel való szennyezettsége mellett nem szükségszerű, sőt szakértő⁴ szakértő húsz éves szakmai tapasztalata alapján úgy nyilatkozott, hogy a laptopon olyan mennyiségű (sértetti) vér volt, amely mellett minimális eséllyel lett volna kimutatható az eszközt használó más személy DNS-e.

[61] E bizonyítékok mellett nincs jelentősége annak sem, hogy a gondnok nem ismerte fel a sértett testét rugdosó személyben a vádlottat, mivel ez az egyéb bizonyítékokból logikai úton kétséget kizáróan következik. Az pedig, hogy ki kopogtatott 10 óra 30 kor a sértett ajtaján a bűncselekmény elkövetése szempontjából nem bír jelentőséggel.

[62] Vitathatatlan, hogy a sértett fején hátul jellegzetes lenyomatot hagyó, a többi sérülés mellett elhanyagolható sérülés is volt, és e sérülést okozó eszköz azonosítása nem vezetett eredményre, ez azonban ugyancsak nem támaszt aggályt a vádlott bűnösségére vont következtetéssel szemben. Az elkövetési magatartás - az ölés mikénti végrehajtása - pontos, részletekbe menő felderítésének hiánya önmagában a felelősségre vonásnak ugyanis nem akadálya. A kriminalisztika számos esetet tud felsorakoztatni, amikor nemhogy az eszköz, de a holttest(rész) hiánya sem jelentette gátját a büntetőjogi felelősségre vonásnak. Jelen esetben a halált eredményező súlyos sérülések tekintetében az elkövetés eszköze (fadorong, laptop) ismert, az elkövetési magatartás és a sértett halála közötti okozati összefüggés aggálytalanul megállapítható. A fejtetőn jellegzetes nyomot hagyó eszközzel kapcsolatban a szakértő még azt sem tudta kizárni, hogy ez a laptop egyik hiányzó, be nem azonosítható alkatrésze lett volna, de ennek a kérdésnek a tisztázatlansága nem teszi aggályossá a további sérüléseket okozó eszközök, a fadorong és a laptop meghatározását, és azt a következtetést sem, hogy ezekkel az eszközökkel a vádlott bántalmazta a sértettet.

[63] A közvetett bizonyítékok zárt láncolatát hiányoló terhelti és a védői fellebbezések téves kiindulási alapja, hogy nem vették figyelembe valamennyi bizonyítékot, és az egyes bizonyítékokat elszigetelve értékelték, nem vetették össze egymással. Így pl. az ebédidőben szokásos húsklopfolással járó zajnál nem tulajdonított a védő jelentőséget annak, hogy egy olyan lakásból szűrődött ki, ahol egy embert számtalan sérülés okozásával arckoponyáját felismerhetetlenségig deformálva halálra vertek, a bántalmazásnak ezzel a módjával pedig már szoros összefüggésbe hozható a tanúk által észlelt és szemléletesen leírt hanghatás. A védői fellebbezéssel kapcsolatban utalni kell a Kúria eseti döntésére, amely szerint bár a közvetett bizonyítékok zárt láncolatának szükségessége kétségtelen, ez azonban nem formállogikai láncolatot jelent. A közvetett bizonyítás zártláncúsága nem feltételezi a legapróbb és az egyforma méretű láncszemeket. Azaz nem feltétel az, hogy a legapróbb részletek is bizonyítva legyenek, és nem feltételezi a közvetett bizonyítás zárt láncolata, hogy egyforma értékű bizonyítékokból tevődjön össze. A hangsúly a zártágon van, ami a két végpontot összekapcsolja. Minden egyes láncszemnek tény-, illetve tárgyszerűnek kell lennie, nem lehet spekulatív; relevánsnak és a valóságra vonatkozóan kell lennie (BH2021. 35.) Ennek a követelménynek az elsőfokú bíróság által a közvetett bizonyítékokból felállított logika láncolat maradéktalanul megfelel.

[64] Nem fogadhatók el azok az érvek, amelyek mentén a vádlott támadta a közvetett bizonyítás helyességét az elkövető személyére vont következtetés kapcsán. A megalapozottság körében csak a törvényesen mérlegelt, hitelesként elfogadott bizonyítékokból vont következtetések ellenőrizhetők, a vádlott feltevéseit, gondolat kísérléteit, véleményeit pedig alappal nem tekintette ilyennek a törvényszék, így abból további logikai következtetések sem vonhatók. Az a terhelti utalás, hogy tanú6 követte el a bűncselekményt ugyancsak fikció, erre további ténybeli következtetés nem alapozható.

[65] Összességében rögzíthető, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában részletesen számba vette a rendelkezésre álló bizonyítékokat. Nyomon követhető és ellenőrizhető módon megindokolta, hogy a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak, az indokolás a perrendi szabályoknak megfelelő. Mérlegelő tevékenysége nem állt ellentétben a logika szabályaival, teljeskörű volt, ténybeli következtetései okszerűek.

[66] Az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményének jogi minősítése is helyes és törvényes, egyben maradéktalanul megfelel az élet és testi épség büntetőjogi védelméről szóló 3/2013. Büntető jogegységi határozatban megjelölt iránymutatásoknak is. Kiegészítést és megismétlést nem igénylő módon tárta fel azokat a tárgyi és az alanyi tényezőket, amelyek vizsgálatának eredményeként megalapozott következtetés vonható arra, hogy Terhelt1 vádlott felismerte magatartása okozati összefüggését, lehetséges következményét, miszerint a bántalmazás a sértett halálát okozhatja. Tudatában felmerült a halál bekövetkezésének lehetősége és kívánta is a következményeket, vagyis a következményekkel érzelmileg azonosult. Ezért a tényállásban foglalt élet elleni magatartása – miként az törvényszék is helyesen állapította meg – egyenes szándékkal megvalósított emberölésként minősülő.

[67] A különös kegyetlenség megítélése körében is helyesen hivatkozott arra a törvényszék, hogy a 3/2013. Büntető jogegységi határozat szerint az elkövető tudatának az elkövetés idején át kell fognia a végrehajtás különös kegyetlenségét. A tudattartalomra a sérülések számából, a bántalmazás hosszantartó, elhúzódó voltából, a sértett látható szenvedéséből, illetőleg a sértettnek a végrehajtás ideje alatt tanúsított magatartásából vonható következtetés, mely nem szakértői feladat, hanem a bíróság kompetenciája.

[68] A különös kegyetlenség fogalma alá – az ölési cselekmény tárgyi oldalról nézve – az átlagost lényegesen meghaladó szenvedéssel járó, rendkívüli embertelenséggel, brutalitással, gátlástalanul, az emberi méltóság mély megalázásával vagy az elkövető emberi mivoltából kivetkőzve véghezvitt ölési cselekmények vonhatók (BH2003. 485., BH2015. 147., BH2015. 2.). Annak nincs jelentősége, hogy a sértett eszméletlensége folytán ténylegesen elviselt-e fájdalomérzetet (BH2003. 141., BH2007. 34.).

[69] A vádlott a cselekményt különösen kitartó szándékkal követte el, hiszen hosszasan bántalmazta az idős, gyenge fizikumú, és szellemileg is leépült sértettet, válogatott módon, több eszközt is használt, lappal, fahasábral, emellett pusztá kézzel is ütlegelte, és tapostarúgta az akkor már a földön fekvő, érdemi ellenállást és védekezést már kifejteni sem képes sértettet, a vádlott támadásai főként a sértett fejét érték. Mindezekből arra lehet következtetni, hogy Terhelt1 vádlott az egyenes szándékú emberölést kirívó brutalitással, a társadalmi közfelfogás szerinti elembertelenedett módon fejtette ki, mely a másodfokú bíróság álláspontja szerint is alkalmas a különös kegyetlen elkövetés mint minősítő körülmény megállapítására.

[70] A 2013/3. Büntető jogegységi határozatra, és a BH2020.169. számon közzétett eseti döntésben foglalt iránymutatásra is figyelemmel rögzíthető, hogy a bűncselekmény felismerésére vagy elhárítására idős koránál vagy fogyatékoságánál fogva korlátozottan képes személy sérelmére elkövetés – mint minősítő körülmény – megállapítását önmagában a sértett életkora nem alapozza meg, ez csak mérlegelés alapján dönthető el. Annak megítélésénél, hogy a sértett felismerésre vagy elhárításra korlátozottan volt-e képes, egyrészt a sértett életkorának a mentális és fizikai állapotával összefüggésben kell jelentőséget tulajdonítani, másrészt a támadás jellegének és a kialakult erőviszonyoknak egybevetését kell elvégezni. (BH.2017.5.143., BH2016.9.237.). A tényállásban leírt brutális támadással szemben általában szűkebb a védekezés lehetősége, azonban a sértettet mentális és fizikai állapota még ezen túl is korlátozta abban, hogy azt az élethelyzetet, amelyet a bűncselekmény során átélt, felmérje, és ennek megfelelő magatartást tanúsítson. Az ítéletszerkesztés

helyesbítésével a tényállás részét képezi a sértett megteveszthetőségére, befolyásolhatóságára, gyenge fizikumára, szellemi leépülésére vonatkozó adatok, amelyek az élete ellen törő támadás felismerését, vagy az azzal szembeni ellenállást lehetőséget érdemben kedvezőtlenül befolyásolták.

[71] A Btk. 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést, céljának szem előtt tartásával, a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez. A bíróság feladata az ítélezés során olyan nemű és mértékű joghátrány alkalmazása, amely kifejezi a társadalom megítélését az adott cselekménnyel kapcsolatban, ugyanakkor figyelemmel van az elkövető által megvalósított magatartásra és alanyi társadalomra veszélyességére is.

[72] Ahogyan a bünteteskiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56/2007. számú BK vélemény is rögzíti, a bíróság által megállapított minősítéshez kapcsolódó büntetési keret – figyelembe véve a Btk. Általános Része rendelkezéseit is – büntetést meghatározó alapvető tényező. Ez jelöli ki azokat a határokat, amelyek között a súlyosító és enyhítő – összefoglalóan a büntetést befolyásoló – körülmények a büntetést alakíthatják. Ezeket tehát nem elvont általánosságban, nem mechanikusan, hanem a konkrét ügy tényeire vonatkoztatva, egymással egybevetve, összefüggésükben kell értékelni, és a határozatban megindokolni. Nem a számuk, hanem az adott esetben meglévő hatásuk a döntő a büntetés meghatározásánál. Az elkövetett bűncselekmény tárgyi súlya, a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyesség, az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelése mellett kell megválasztani a vádlottal szemben az adott ügyben a büntetési célok elérését biztosító joghátrányt.

[73] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket részben feltárta, azokat az alábbiakkal pontosítja a másodfokú bíróság. Egyetértett a fellebbviteli főügyészszéggel abban, hogy az időmúlásnak csak elhanyagolható súly tulajdonítható arra figyelemmel, hogy egyrészt – a törvényszék megállapításával szemben – a vádlott nem állt mindvégig kényszerintézkedés hatálya alatt, másrészt olyan súlyos a terhére rótt bűncselekmény, hogy csak hosszabb időt lehet enyhítőként értékelni (BKv. III. 10.). Helyesen hivatkozott arra is az ügyészség, hogy a cselekmény kétszeres minősülése további súlyosító körülmény (BKv. III.5.). A büntetőeljárás hatálya alatti elkövetésből helyesen következett az elsőfokú bíróság a vádlott személyének fokozott veszélyességére, ezt a bűnügyi nyilvántartás szerint pontosított előéleti adatok alapján azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a vádlott három büntetőeljárás hatálya alatt állt a bűncselekmény elkövetésekor.

[74] A törvényszék által Terhelt1 vádlott terhén megállapított bűncselekményt a törvény tíz évtől húsz évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegeti. A törvényalkotó a különös részben szereplő büntetési tételkeret meghatározásával - a társadalmi értékrendet is közvetítve - az elkövetett magatartást a legsúlyosabb bűncselekmények között helyezte el. A büntetés kiszabásánál mérlegelni kell azt is, hogy milyen ténylegesen bekövetkező eredménnyel járt és hogy az elkövető oldalán a társadalmi együttélési normákkal szembeni tartós szembe helyezkedés, vagy azokat semmibe vevő szilárd attitűd megállapítható-e, ez utóbbira elsődlegesen a vádlott büntetett előéletére vonatkozó adatok adnak eligazítást. E szempontok alapján a másodfokú bíróság álláspontja szerint a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés nem eltúlzott, a vádlott és a védő enyhítésre irányuló fellebbezését az ítéltábla nem találta alaposnak.

[75] Az ügyészség súlyosítást célzó fellebbezése alapján a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a vádlottal szemben indokolt-e határozatlan tartamú, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása. Ezt a kérdést a törvényszékkel egyezően az ítéltábla is nemlegesen válaszolta meg. Annak ellenére, hogy a súlyosító körülmények köre

bővült, nem látott indokot a büntetés súlyosítására. Terhelt1 vádlottat a bűnügyi nyilvántartás adatai szerint korábban két alkalommal felfüggesztett szabadságvesztésre ítélték, egyik esetben eltérő jogi tárgyat sértő bűncselekmény miatt. Jelen eljárásban elbírált cselekménye indulati jellegű, nem átgondolt, a vádlott maga is meglepődött tettének következményein, ijedten kért segítséget a folyosón, első nyilatkozatai is a saját cselekményével való megdöbbenet szembesülésről vallanak. Mindezt együtt értékelve a terhelt életkorával, és eddigi életvitelével nem lehet kijelenteni, hogy a társadalmi együttéléssel eltökélten helyezkedett volna szembe, és tekintettel arra is, hogy a határozatlan tartamú szabadságvesztés alkalmazása – mivel a feltételes szabadságra bocsátása legkorábban csak huszonöt év elteltével lenne lehetséges, – számára az újrakezdés lehetőségét gyakorlatilag kizárná, a másodfokú bíróság az életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását eltúlzott büntetésnek ítélte. Cselekményének kiemelkedő tárgyi súlyát, és bűnösségének magasabb fokát a határozott tartamú szabadságvesztés maximális tartamában meghatározott büntetés kellőképpen kifejezi, és az alkalmasnak látszik a büntetési cél elérésére is.

[76] Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatát törvényesen határozta meg, annak jogszabályi alapja helyesen a Btk. 37.§ (3) bekezdés a) pont ad) pontja. A feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéről is megfelelően rendelkezett az elkövetéskor hatályos Btk. 38. § (2) bekezdés a) pont felhívásával.

[77] Az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a 2022. október 19. napjától töltött letartóztatás befejező napját: a büntetés-végrehajtás nyilvántartási adatai alapján a személyi részben 2) szám alatt feltüntetett büntetés foganatba vételére, és ezzel a letartóztatás megszakítására 2024. október 30. napján került sor, így a letartóztatás utolsó napja 2024. október 29. napja.

[78] Az ítéltábla a rendelkezések pontosítása körében helyesbítette a letéti pénz kezelésének helyét kijelölő adatokat, és kiegészítette a bűnjelek megnevezését. Továbbá észlelte, hogy két bűnjelről történő rendelkezés hiányzik, a rendelkezések közül kimaradt bűnjelek, egy értéktelen hajkefe és zokni lefoglalását megszüntette és megsemmisítését rendelte el a Be. 320.§ (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése alapján.

[79] Fenti indokokra figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdés alapján járulékos kérdésben megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta azzal, hogy pontosított a lakcímnnyilvántartás adatai alapján a terhelt címét.

[80] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Be. 615. § (1) bekezdése zárja ki.

[81] A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megállapítására és viselésére vonatkozó rendelkezés a Be. 613.§ (1) bekezdésén és a Be. 574.§ (1) bekezdésén alapul.

Budapest, 2025. december 10.

dr. Szalai Géza s.k.

a tanács elnöke

dr. Szabó Ágnes Petra s.k.

előadó bíró

dr. Sárecz Szabina Martina

bíró

A Fővárosi Törvényszék 2025. február 28. napján kelt 27.B.508/2022/132. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf. 184/2025/11. számú ítéletében foglalt változtatásokkal 2025. december 10. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2025. december 10.

dr. Szalai Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: